

תת"ע 307/04/16 - מדינת ישראל נגד יעקובי ליאב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 307-04-16 מדינת ישראל נ' יעקובי ליאב
תיק חיצוני: 21210501363

כבוד השופט דן סעדון	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
יעקובי ליאב - ע"י עו"ד קוסטיקה	נגד
	נאשמים

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בקלות ראש לאחר שנצפה נוהג תוך שהוא משוחח בטלפון ומבטו מופנה לטלפון ולא לכביש, כמתחייב. ביום 7.4.16 התקיים דיון הקראה בתיק והנאשם טען כי הטלפון לא היה בידו אלא "לידו" תוך שהוא עושה שימוש בספיקר. לטענתו, הסתכל על אפליקציית 'waze' בטלפון אך זה היה תקוע. לדבריו, היה בקשר עין מתמיד עם הכביש. הנאשם ביקש לדחות את הדיון על מנת להיוועץ בעו"ד והדיון נקבע, לבקשתו, ליום 8.6.16.

2. לדיון הנדחה לא התייצב הנאשם ועל כן נשפט בהיעדרו ומכאן בקשה זו.

3. הנאשם טוען כי לא התייצב לדיון הנדחה בשל טעות ולא, חלילה, בשל זלזול או טעם דומה. בתצהיר התומך בבקשה טען הנאשם כי בעוד שבהחלטה החותמת את הדיון נקבע, כאמור, הדיון ליום 8.6.16 הוא סבר, בטעות, כי הדיון "נקבע ליום 16.06.08" (!!!). הנאשם טוען כי לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט ולא זכה שטענותיו יתבררו.

4. התביעה מתנגדת לבקשה.

דיון והכרעה

5. כידוע, פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשם ניתן לביטול אם הנאשם מראה כי אי ביטול פסק הדין גורם לו עיוות דין או נותן טעם סביר לאי התייצבותו. במקרה זה טוען הנאשם לטעות בתאריך הדיון. מכיוון שאין חולק כי מועד הדיון בהחלטה שניתנה במעמד הנאשם נרשמה באופן תקין וכראוי הרי שאת "הטעות" שטעה הנאשם יש לתלות בחוסר תשומת ליבו למועד הדיון כפי שנקבע, שלא לומר דבר על כך שעל פי האמור בסעיף 4 לתצהירו סבר הנאשם, בטעות, כי הדיון היה אמור להתקיים ביום 16.6.08 היינו כשמונה שנים לפני מועד הדיון בו נכח. טעות זו הנובעת מחוסר תשומת לב או מרשלנות הנאשם אינה טעם סביר המצדיק ביטולו של פסק דין. כך, ציין הנשיא שמגר: "**משקיבל הנאשם את**

ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חור תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין." (ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279).

6. אשר לאפשרות לגרימת עיוות דין לנאשם עקב אי ביטול פסק הדין. בבקשה נטען באופן סתמי כי הנאשם "סמוך ובטוח" כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, מבלי להסביר על שום מה ולמה, מעבר לביטחון בחפותו, יש בשפיטתו שלא בפניו משום עיוות דין. בתצהיר, האמור לגבות טענות שבעובדה בהתייחס לביצוע העבירה, אין כל התייחסות לעניין. נזכיר כי במענה לכתב האישום הכחיש אמנם הנאשם כי הטלפון היה בידו וכי "זגזג" בנסיעתו אך מאידך טען כי מבטו היה נעוץ באפליקציית ה- waze שבטלפון שהיה מונח לידו ("הטלפון לא היה בידי אלא לידי בספיקר...הסתכלתי ב waze על הכתובת"). נסיעה בכביש לא מוכר ועמוס כלי רכב כאשר מבטו של הנאשם אינו מופנה לכביש אלא לעבר מכשיר הטלפון שלו היא נהיגה חסרת זהירות, אם לנקוט לשון המעטה (" אני לא מכיר את האזור, מלא תנועה..). לאור האמור, לא מצאתי כי יש בשפיטת הנאשם בהיעדרו משום עיוות דין.

7. נוכח כל האמור אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ו, 08 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.